

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 17890/2022
22.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Јелене Ивановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Недељков, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Пожаревцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж рр1 41/22 од 01.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж рр1 41/22 од 01.02.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж рр1 41/22 од 01.02.2022. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Пожаревцу Прр1 207/20 од 06.08.2021. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба у овој правној ствари поднета 15.06.2020. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужилжа да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 6.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Гж рр1 41/22 од 01.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђено решење Основног суда у Пожаревцу Прр1 207/20 од 06.08.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилжа је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 403. став 2. тачка 3. и члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13 –УС, 74/13 –УС, 55/14, 87/18 и 18/20, у даљем тексту ЗПП) прописано је да ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса

или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. У овом спору нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Уз ревизију нису приложене правноснажне одлуке, донете у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима, које би оправдале потребу одлучивања ради уједначавања судске праксе, а решење Врховног касационог суда Рев 3980/2019 од 11.03.2020. године, на које се позива, не представља одлуку донету у истој правној ствари и са истим чињеничним стањем те није доказ о неуједначеној судској пракси. Нема места одлучивању о посебној ревизији ни ради новог тумачења права – примене члана 1. Уредбе о роковима у судским поступцима за време ванредног стања проглашеног 15.03.2020. године, у погледу начина на који се време преостало до истека рока за подношење тужбе рачуна по престанку ванредног стања.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ревизија против решења из става један овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2). У поступку поводом ревизије против решења сходно се примењује одредбе овог закона о ревизији и против пресуде (члан 420. став 6. ЗПП).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 15.06.2020. године са захтевом за накнаду имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року у износу од 291.073,20 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о поступку по тужби у спору мале вредности, то ревизија тужиље није дозвољена ни против решења другостепеног суда, а на основу цитираних законских одредби. У том поступку не примењује се одредба члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП, на коју се ревидент позива, нити је у конкретном случају остварена процесна ситуација предвиђена том одредбом. У овом спору нема места примени ни члана 441. ЗПП јер се не ради о спору о заснивању, постојању или престанку радног односа.

Сходно изложеном, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**